

Jesus rider in i Jerusalem på en åsna. Med glädje och fest hyllas han när han rider mot sin egen död. Han vet kanske vad som väntar, att ritten är den som leder honom till korset, men oavsett om han vet det är människorna runtomkring glada och lyckliga. De får vara nära Jesus, profeten Jesus.

Under fastan har vi väntat på att Jesus ska rida in i Jerusalem för att senare äta sin sista måltid med lärjungarna, bli förrådd, dö på korset och sedan uppstå igen. I år blir påsken annorlunda. Du sitter nu och läser min predikan istället för att höra mig predika i S:t Lars kyrka. Livet står på paus. Det är som att vi har pausat våra liv under natten mellan skärtorsdag och långfredag. Vi är som lärjungarna som skulle vaka över Jesus i trädgården efter måltiden. Vi är förvirrade och vet inte om Jesus ska komma tillbaka efter att Judas kysste honom på kinden när soldaterna fängslade honom. Det är som att vi har fastnat i det ögonblicket där på natten. Vi är lärjungarna och väntar på att någonting ska hända, någonting fantastiskt eller någonting fruktansvärt. Vissa har total tillit och är inte oroliga medan andra, vilket jag tror är majoriteten, är oroliga. Vi är som Petrus, fulla med frågor i tid och otid om framtiden.

Men innerst inne vet vi att vi går mot en korsfästelse, vi vet att svåra och sorgliga tider väntar. Vi väntar och gör det vi ska göra under tiden. I väntan.

Men vi vet också att efter korset kommer någonting fantastiskt. En uppståndelse, en påskdag. Vi vet att vi sörjer för att efteråt få glädjas och förundras över det vi har och upplever. Vi vet att livet är mer än bara glädje över att frälsaren rider in på en åsna i Jerusalem. För den ritten har vi firat tillsammans under en lång tid nu. Vi har haft goda tider i det stora hela i Sverige under en lång tid. Vi har vant oss vid att kunna gå och handla, åka kollektivt, umgås i stora folksamlingar och mötas i kyrkan. Just nu pausar vi för att mötas på andra sätt.

I år får vi uppleva påsken på ett helt nytt sätt och på sätt och vis vara med om den själva. Vi kommer inte kunna fira påskdagen, kalendermässigt, på rätt dag. Vi kommer uppleva långfredagen som den längsta långfredagen i våra liv. Jag tänker mig att årets långfredag börjar när vi gått över toppen på diagrammet över hur många som drabbats av covid-19 och istället börjar linjen gå nedåt. Den tiden som kommer efter dag 0 när det börjar vända. Där är vår långfredag som kommer vara länge. Men till slut kommer vi tillbaka trots sorg, smärta, förvirring och nya vanor och lärdomar. Den dagen är påskdagen. När vi kan jubla och glädjas igen. När vi kan mötas i kyrkan fysiskt och dela nattvarden tillsammans.

Idag sjunger jag psalm 74, en psalm som är knepig att sjunga men som ändå fastnar på hjärnan flera dagar efter att man sjungit den. Texten i psalmen har för mig fått ytterligare ett djup i år. Genom tid och rum har vi firat gudstjänst tillsammans. Över generationer har våra kyrkor fått vara en mening för många. Idag är kyrkorna öppna för bön men inte för gudstjänst. Vi får sjunga våra psalmer i gemenskap på avstånd med den heliga anden som sammanför oss. Jag tänker inte bara att vi är mitt inne i en pågående passionsberättelse, jag tror även att texten i psalm 74 är en bön som behöver få höras i väntans tid. Mitt i pausen mellan måltiden och korsfästelsen.

1. Du som gick före oss längst in i ångesten, hjälp oss att finna dig, Herre, i mörkret.
2. Du som bar all vår skuld in i förlåtelsen, du är vårt hjärtas fred, Jesus, för evigt.
3. Du som med livets bröd går genom tid och rum, giv oss för varje dag, Kristus, det brödet.
4. Du som gick före oss ut i en trasig värld, sänd oss med fred och bröd, Herre, i världen.

Tuva Fredin